

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠ' ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ZANTIZON

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ο Ιησοῦς Χριστός καὶ ἡ χάρι τοῦ Σέρβου χωρικοῦ. Ο Βούλγαρος κρασεπατέρας. Πᾶς πέρασε ὅλο τὸ βίο του ἕπει μιὰ περτα. Η πλευρεξιά ἐνὸς χωρικτη, ποὺ τελειώνει ἀσχημα. Τὸ κευτσὸ ἄλογο κι' ἐ κάλπιος παρῆς. Ο Αρμένης Μπογκής κι' ἐ πασᾶς. Πᾶς πῆρε πίον τὰ δανεικά. Ή ἀμαζάδα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

οι θὰ τὴν κάνω διπλῆ...

— Άλιθεια, Χριστοῦνη μου, τὴν θία χάρι ποὺ θὰ σου ἔντησθαι τῷ πορθμῷ την κάνης διπλῆ; ξαναράψτησε ὁ Σέρβος χωρικός.

Ο Χριστός τὸν τὸ διανινούσκητρα, ἀλλη μᾶτι φορά.

Τότε ὁ Σέρβος χωρὶς τὸ λέει :

— Σου ἔντω γά χάρι, να μου δηγάλης τόνα μου τὸ μάτι...

— Γιατὶ τὸ ἔντω αὐτό; ώστε παραενεμένος δ Χριστός.

— Γιατὶ παρασάτω κάθεται ἔνας Βούλγαρος, κι' δὲν κρατήσῃς τὸ λόγο σου, θὰ τοῦ δηγάλης καὶ τὰ διὸ τὰ μάτια! ..

* * *

— Ένας Βούλγαρος χωριάτης τῶν περιφέρων τῆς Σέρβιας, δνομαστὸς κρασοπάτερος, είχε σταθεὶ ὅξω ἀτ' τὴν μικρὴ ἔντεια πόρτα τῆς ταβέρνας, μέσα στὴν δοπιά είχε καταστατήσει ὅπη τὸν τὴν περιουσία στὸ πιοτό, καὶ τὴν μετροῦσε. Ή πότε εἰχεῖς μόλις ἐνός μέτρου, κι' ἔτενε τεντενή. Ήταν μεστρέμει Κυριακάτικο. Ο χωριάτης τὴν μετροῦσε καὶ τὴν ἔσταυειροῦσε. Τὸν εἰδαν, τότε, οἱ ἄλλοι χωριάτοι τοῦ, ποδηγανίαν ἀτ' τὴν ἐπελποια, κι' ἀπιστραν, καὶ είλαν :

— Μέρα μεσημέρι, πάλι παραμένος είνος δ 'Ιβάν; Τί κάθεται καὶ μετρεῖ, καὶ ἔσταυειροῦσε, τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας; ...

Κάποιος, ἀποφάσισε, τελοσπάτων, νὰ λύσῃ τὴν γενικὴ ἀπορία. Πήγη, λοιπόν, κυντά στὸν 'Ιβάν, καὶ τὸν ὡριτρε. Κ' ἐζείνος τοῦ ἀποκριθῆσε :

— Εἶναι νὰ χάνης τὸ μικράλ σου, ἀδελφοῦν μου! Μπροσεὶς νὰ μού πῆσ, σὲ παρασαλμό, πῶς χώρεσαν ἀπὸ τοῦτη τὴν μικρὴ πορτούλα, δὲ τι εἴχα καὶ δὲν εἴχα, ὅποι μου τὸ βιός δημάρον; Ή πρώτα πέρασε τὸ κοιταδεμένο μου. Ἐπειτα, τὴν ἀλτροῦ τὸ βάδια, κι' ἔτειτα τὸ χωράφι μου, καὶ, στὰ τελευταῖα, καὶ τὸ σπίτι μου! 'Ολα, δὲν μέσα, τάχασα! Καὶ τόρα, ποὺ δὲ μοιχεὶ μείνει τίτσια, δὲ χωράν νὰ περάσω, οὐτ' ἐγὼ ὁ ἰδιος, μοναχός μου, σὲ τοῦτη τὴν πορτούλα!

* * *

Ο Τσάρος τῶν Βούλγαρων είχε ανδινυφεῖται κάποτε, κι' ἔνας χωριάτης τοῦ είχε γλυτώσει τὴν ζωή. Κι' δ Τσάρος, για νὰ τοῦ ἔσταυειρόνα τὸ καλό, τοῦ λέει :

— Σήκω τὰ χωριάτα, κι' ὅση γῆ μεταφέσεις καὶ περάσεις, μέχρι ποὺ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, θάνατοι δικιά σου...

Κι' ὁ χωριάτης στραβίθηκε, πρωτο-πονή, ἔσκιντης, καὶ δὲ στάθηκε οὖτε σὲ ὅπερα μάτανον, νὰ δεκουμαποτή, οὔτε σὲ πηγή, νὰ δροσιστή. Πρωταποτής χωρὶς σταματιποτή, ἔπειτε, για νὰ κερδίσῃ ὅση πιὸ πολὺ γῆ την μετρούσιν! Ήρθε τὸ μεσημέρι. Τὰ τέλινα, ἀτ' τὴν ἔστη, ἔκαναν σὰν τρελλά, ὁ χωριάτης, διώκει, δὲ σταμάταγε νὰ πάρῃ ἄνατα : 'Ολο κι' ἔπειτε...

Κι' ὀδότον νὰ φθῇ τὸ βοράδι, είχε κάνει πολύ, πάρα πολὺ διόνιο! Κι' θταν βασιλεύει ὁ ἥλιος, ἔξαντλημένος ἀτ' τὴν κούρασι, σωμάτηρε κάμου ἀνασθητος, καὶ, καθὼς ἔπειτε, ἀπύσσεις τὰ χέρια, για νὰ κερδίσῃ ἀκάμα λίγες σπιναρές γῆ... 'Αλλὰ δὲν ξαναπιρώθηκε. 'Ατ' τὴν ἔστη κι' ἀτ' τὸ λαχάνισμα, είχε ἀπομείνει ξερός...

Κι' ἔνας παπάς, ποὺ ἔτενε νὰ περνά ἀπὸ κεῖ, καὶ τὸν εἶδε, ἔσκινε φέ πέρα τοῦ, καὶ τὸν ἔλειπονταρήγησε:

— Τὶ τὴν ἔμελες τρεῖς γῆ, κακομοιόη, ἀφοῦ λίγες πήρες χῶμα, φτάνουν καὶ περισσεύουν για τὸ λάκων σου; ...

* * *

Στὸ παζάρι τοῦ Καικάσου, ἔνας Αρμένης είχε ἀγορασμένο, ἀπὸ έναν Τάταρο, ἐνὸς ἄλογο, 'Αλλὰ τ' ἄλογο κούντσιαν. Τὸ εἶδε ἔνας Ράστος μουζέκος, καὶ λέει στὸν 'Αρμένη :

— Κρίμα στὴν ἔξυπνάδα σου! Ο Τάταρος σὲ γέλασε... Δὲν είχε μάτια τὴν ὥρα ποὺ ἀγόρασες τ' ἄλογο, νὰ τὸ δῆς ποὺ κούντσιαν; ... Κι' δ 'Αρμένης γέλασε ποντιρά, καὶ τοῦ λέει :

— Εννοια σου, κι' ἔζερα τὶ ἔναντι, ἐγώ! Είχα περιωρένο, μὲ τρόπο, ἔνα καφρί στὸ ποδάρι τοῦ ἀλόγου, για νὰ τὸ δῆς ποὺ κούντσιαν, δ Τάταρος, καὶ νὰ μού τοῦ ποντιρή πο φτηνά!..

— Επρεπε, τότε, ὁ μουζέκος, καὶ τὸ πρόστιτο στὸν Τάταρο :

— Στὴν κατάφερε πάλι ὁ 'Αρμένης! τοῦ λέει. Είχε βάνει ἔνα καφρί στὸ ποδάρι τοῦ ἀλόγου του, για νὰ κούντσιαν, καὶ δὲν τὸ είδες;

— Καὶ λέσ, μαζές, πῶς δὲν τόδι; τοῦ ἀποκριθῆσε ὁ Τάταρος. 'Αλλὰ ἔζερα καὶ γο, τὶ ἔναντι τ' ἄλογο κούντσιαν, ἀλήθεια, ἀτ' τὸ ἔνα του ποδάρι... Ήταν ἀτ' τὸ γεννητὰ του κούντσια!

— Πάει, πάλι, ὁ μουζέκος, καὶ τὸ λέει τοῦ 'Αρμένη :

— Αμ πεξ μου τον, ντέ, νὰ ιματάσω! Τὸ μπεζεβένη! Κι' ἐγὼ ἀρχίζα γάχω τύφη στὴ συνείδηση μου, γιατὶ ὁ παρᾶς ποὺ τοῦ μέτρησα για τ' ἄλογο, ήταν κάλπιος!

* * *

Τὸν καφρὸ τῆς βασιλείας τοῦ 'Αμπατούν, 'Αξῖ, κάποιος Μπογκός, 'Αρμένης σαράφης τοῦ Γαλάτη, είχε δανεισθεὶ, ἔδω καὶ πολὺ χρήμα, σ' ἔναν πασᾶ, ἔνα χρηματικό ποσό, ποὺ μὲ τοὺς τόκους ποὺ είχαν μαζεύει στὸ ἀναμεταξύ, ἔρταν τὶς δέκα χιλιάδες τουφικές λίρες. 'Οταν, λοιπόν, κάποιες ὁ πασᾶς διωρίστηκε πινοφρής τῶν Στρατιωτῶν, δ 'Αρμένης προστάθηκε, κανόντας τὸν δικὸν τοῦ πολὺ συχνὲς ἐπισκέψεις καὶ τεμενάδες, νὰ κατορθώσῃ νὰ τοῦ ἔξοιλήρη ἔνα μέρος τοῦλάριστον τῶν ὀφελημένων. 'Αλλὰ δὲποτέ σκέψεις τους πήγαναν τοῦ κάπου. 'Ο πασᾶς τὸν κερνούσεις ταχτάκιαν παφέδες...

Κάποια μέρα ἀστόρο δ 'Αρμένης πέτισε τὸν πασᾶ στὴν πόρτα τοῦ ἀναργείου τῶν Στρατιωτῶν. 'Ο πασᾶς μπήκε στὸ ἀμάξι του, καὶ καθώς είδε τὸν 'Αρμένη νὰ τοῦ κάπην πάλι τεμενᾶ, τὸν φάναξε νὰ κάπη διπλὰ τον σ' ἀμάξι. 'Ετοι, ἀφοῦ τὸν πέρασε ἀτ' τοὺς πόντους δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, ἐπιδειχτικά, τὸν τόμην βοστερα σπάτι τον καὶ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐκεῖνος κατέβανε, τοῦ είπε χαμογελῶντας :

— Ε, ἔλτειν νὰ μήρε χήρης πειά παράτον! Είσαι πληρωμένος καὶ μὲ τὸ παραστάνω...

Ο Μπογκός έμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα! Τέ; Μήτρας καὶ νόμος ποὺ ἔτοι έζειταιρόντων δέκα χιλιάδες λίρες, μ' ἔναν περπάτο;

Γρήματικῶς, δ πρότος ἀτ' τοὺς ἐπισκέπτες ποὺ μπήκε στὸ γαφερί τοῦ πολύτη, τὸν νήπιον δέν ἔκλεισε μάτι. Τὰ ξημερώματα διώκεις δύο ὑπηρέτης του πολύτη, τὸν ξύντηκε, καὶ τοῦ λέει :

— Αφέντη! Τὸ σαλάν γιώμασε ειωνοισθεῖσε (χυρίους) ποὺ θέλοιν νὰ μάλιστον για σοβαρές ἴστωδεσι;

Πρωταπικῶς, δ πρότος ἀτ' τοὺς ἐπισκέπτες ποὺ μπήκε σε λίγο στὸ γαφερί τοῦ Μπογκός, ἀφοῦ τούκανε ἔνα τεμενᾶ, τὸν είπε :

— Ερχομαι νὰ σᾶς παρασκαλέσω — καὶ μὲ τρόπο ἀκούμπτεσε στὸ τραπέζι μιὰ σεβαστὴ πρωταπιδία ἀπὸ γυναῖκες λίρες — νὰ μού κάνεις μὲν μεγάλη ἐκδούμεναι: 'Έχω μεγάλη παρασκαλήρη ἀπὸ ὑπερισπατήσεων στολές καὶ σᾶς παρασκαλῶ νὰ μεσολαβήσητε στὸν ἀντοφρόνο τῶν Στρατιωτῶν...

Καὶ τοῦ ἀνάρρεψε διὰ τὸν είδε δεῖ στὸ πλευρὸ τοῦ πασᾶ, μέσα στὸ πανοργικό ἀμάξι, κι' ἐπομένως, είχε τὴν γνωμὴν διὰ τὸ στρατό...

Τὰ ίδια, πάνωκάτια, τοῦ είστε κι' οἱ ἀλλοὶ ἐπισκέπτες καὶ καθένας τοῦ δηνειέται απὸ σεβαστὸ ποσόν, ὡς δόλια, καὶ τοῦ ποντιρήσεις τοῦ ποντιρήσεις λίρες...

Σὲ λίγες δημερές, δ 'Αρμένης σωφράτης είχε μαζέψει κιόλας, καὶ μὲ τὸ παραστάνω, τὸ ποσὸν είχε δανεισθεὶ τοῦ πασᾶ, μ' ὅλους τοὺς τόκους καὶ τὰ ἔπιτοκά! Καὶ τότε κατάλαβε τὴν κούβεντα ποὺ τοῦ είπε εἰπεῖς διὰ πασᾶς τὴν προγραμμένην ημέρα.

— Υστερ' ἀπὸ κάπιτοσες μέρες, δ Μπογκός παρουσιάστηκε πάλι στὸν πασᾶ, στὸ σεραπεοερέτ:

— Ερχομαιταῖστα! τοῦ είστε μὲ νόρος μελαστάλαχτο, έρχομαι νὰ σᾶς παρασκαλέσω νὰ εὐδοκίσηστε διανεκές καὶ μερικές ἀλλες χιλιάδες λίρες... καὶ νὰ μὲ θεωρεῖτε πάντα φίλο σας!...